10/04/2020

Посланица Митрополита месогејског Николаја: Чинимо што можемо и чекамо Господа

Митрополит месогејски Николај: Посланица пастви

Драга моја браћо,

хришћани Месогеје и Лавреотике,

Прошло је готово десет дана од моје претходне комуникације са вама. Већ смо прешли половину Великог поста и остаје нам још десетак дана до завршетка овог веома благословеног периода духовних борби који смо чекали са великом жудњом, који смо започели великим одлукама и очекивањима, али који се својим током потпуно неочекивано претворио у засигурно најтежу Четрдесетницу у нашем животу.

Све нове околности и мјере које су нам наметнуте, поред тога што су без преседана, дјелују као да су уперене против виталних средстава које Црква користи да нас припреми за Пасху и Васкрсење нашег Господа – да бисмо, суштински, могли да живимо духовно. Изгубили смо могућност да се

сабирамо у нашим храмовима, да се окупимо сви заједно, ускраћени смо за богослужења, забранили су нам литургије, уздржавамо се од Светог Причешћа; слушамо мјере и одлуке, али веома мало о преумљењу, молитви, вапају ка Богу, молбама за Његовом интервенцијом. Остајемо сирочад којој друштво праве страх, несигурност, узнемиреност, фрустрације, наша логика, нејакост наше наде у науку, тензије. Осјећамо се напуштено и збуњено у својеврсном хаосу супростављених становишта и приступа. На сцени је свеопшта конфузија по питању тога шта су заправо чиста вјера и благочешће, шта је Црква, каква је данас воља Божија, шта ће бити са Страсном седмицом, како ћемо прославити Пасху.

Срећом, све ове мјере су привремене. Барем се тако надамо. Невоља ће проћи и зато наше слободно вријеме проводимо у нади. Ипак, нијесмо изгубили све. Слава на хвалитне стихире јутрења претходне недјеље почиње једним подстицањем: „Ходите дјелајмо у тајанственом винограду, плодове покајања… у молитвама и посту врлине чинимо…“. У винограду милости Господње имамо начина да дјеламо духовно, да његујемо преумљење, имамо пост и молитву. Ово уопште није мȁло, нити мáло. Уистину можемо да их искористимо на добро и у данашњим околностима, да наша душа много задобије на јединствен начин.

Држимо пост коме сада дајемо, можда и нужно, много шире значење. Не ограничавамо се на пост храном, већ проживљавамо и уздржање од покрета – затворени смо у нашим кућама; пост од најразличитијих наших жеља – чак ни елементарне и уобичајене ствари не можемо лако да спроведемо; пост од друштвених контаката, па чак и уздржање од богослужења и нашег духовног напајања. „Господ даде, Господ узе. Како се Господу изволи, тако и би; да је благословено име Господње довијека“ (Јов 1, 21). Оно што смо имали до сада било је дар Божији, али је и новонастало стање под Његовим надзором. Хајде да живимо са трпљењем попут Јова лишеног својих кћери; са послушањем Ноја затвореног у ковчегу; са покајањем и преумљењем попут Јоне у китовој утроби; борбеног духа по узору на наше свете затворнике и пустињаке. Не задуго, већ свега током неколико седмица. У минимуму нашег комфора, са утјехом божанског присуства и заштите. Није то мȁло.

Ускраћени смо за богослужења, али нам није забрањена молитва. Сада може бити творена и са већим жаром, да исходи са много више бола и чежње, из дубљих предјела; у њој можемо проводити више времена, чак и да буде истинитија, искренија, аутентичнија. Живимо мало као изгнани Јевреји у Вавилону, у периоду ропства који је ипак изњедрио велике личности, три

младића и пророка Данила, као и Јеремију. Ово ускраћење треба да проживимо духовно. Оно није наш избор и треба нужду да преведемо у врлину. И Господ ће то веома благословити. Довољно је да не изгубимо нашу наду у Њега. Наду, не да ћемо бити избављени од опасности коју носи корона вирус, већ да нећемо изгубити присуство Господње у нашем животу.

Стога, довољно је да из видика не изгубимо нашу перспективу, Васкрсење Христово. То је Јевреје одржало у животу током њиховог ропства – сјећање на Јерусалим, радост његовог ишчекивања, визија повратка: „ако заборавим тебе, Јерусалиме, нека ме заборави десница моја; нек се прилијепи језик мој за грло моје, ако те не споменем, ако не истакнем Јерусалим за почетак весеља мога“ (Псалам 136. ст. 5, 6). Нијесу имали свој храм, а били су одвојени и од свога ковчега. То одржава и нас у овом периоду духовних уздржања. Недостаје нам наш храм, службе и тајне. Ипак, живимо у ишчекивању Васкрслога. Њега чекамо. За то живимо. За Њега живимо.

Овај период и његове околности накратко нам се нуде као „клијет“ – за мали заокрет унутар нас, за тајанствену молитву и унутрашњу исповијест. Примијенимо ријечи пророка Исаије: „Хајде, народе мој, уђи у клијети своје и закључај врата своја за собом, прикриј се зачас докле прође гњев“ (Исаија 26,20) – крени, народе Божији; уђи у келију своје молитве, затвори врата своја, сакриј се накратко док не прође искушење, гњев Господњи. Велики пост је свакако вријеме ограничених активности, созерцања, изоловања и унутрашњег живота. Можда је, браћо, вријеме да мало тихујемо? Колико ко може. Тако ћемо примити велики благослов.

Позив који слушате од многих: „да начинимо сваки дом црквом“, заиста је лијеп и веома добро утемељен у духу и учењу наше Цркве. Тако наше куће треба да су „домаће цркве“. Зашто да не? Наравно, начинити дом свој црквом и одржати вјеру живом није нимало лако. Али је свакако потребно. И ако то нијесмо урадили до данас, сада је прилика да покушамо. Истина је да сви живимо под изузетно тешким околностима и, наравно, шта год да урадимо у нашим кућама, не може да замијени цркву. Међутим, невоља појачава благодат. Зато се и не разочаравамо. Чинимо што можемо и чекамо Господа.

Књига Откровења завршава се једним Господњим обећањем: „Да, долазим ускоро“, долазим брзо. И једним одговором: „Амин. Да, дођи, Господе Исусе“. Тако се завршава и Нови завјет, том молитвом. Тако се моли Црква Христова кроз вијекове. То је и наша унутрашња жеља и нада. Чекамо Господа у нашем животу, Њега чекамо у нашем свијету, чекамо га у нашем срцу. „Благодат Господа Исуса Христа са свима светима. Амин!“ (Откровење 22,21).

Са благословом и много у Господу љубави,

+Митрополит Месогеје и Лавреотике Николај

mitropolija.com